

POD OKIEM JADWIGI

NR 11 / 2025/2026

Gazetka uczniów
Szkoły Podstawowej
im. Świętej Jadwigi
Królowej w Dulowej

<http://www.okiemjadwigi.pl/tag/sw-jadwiga-krolowa/>

Witajcie w nowym numerze naszej szkolnej gazetki!

Znowu wrzesień, zaczyna się kolejny 2025/2026 pełen wyzwań rok, a my mamy dla Was porcję nowych wiadomości.

To dopiero początek, ale czytajcie, by być na bieżąco!

W tym roku rozpoczęcie zajęć szkolnych to ważne wydarzenie. Po pierwsze mamy nowego Dyrektora szkoły- panią Darię Ziółkowską-Motyl. Po drugie, w nasze mury wstąpili nowi uczniowie- pierwszoklasiści. Po trzecie uczniowie klas ósmych będą pisali egzamin ósmoklasisty.

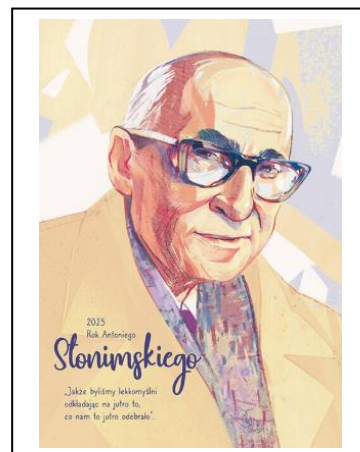
A my wszyscy możemy spotkać się w murach szkoły, by wspólnie pobierać naukę, rozwijać swoje zainteresowania i cieszyć się swoim towarzystwem. Wszystkiego dobrego na nowy rok szkolny życzy

Redakcja

<https://www.spdulowa.one.pl/historia-szkoly/>

Patron roku 2025/2026: Antoni Słonimski

Antoni Słonimski – poeta, publicysta, krytyk literacki. Doceniony przez Sejm z okazji 130 rocznicy urodzin za wkład w polską literaturę i kulturę.

*„Tu biały sad jest, czarny
Węgiel, tu wszędzie Polska,
Tu – Ojczyzna!”*

Narodowe święta

Cześć! W tym artykule chciałbym przypomnieć o czterech świętach, które zostały ustanowione dniami świątecznymi w naszym państwie. Warto o nich pamiętać oraz o wszystkich ludziach, gdyż brali udział w tamtych wydarzeniach. Nie zawsze jesteśmy świadomi tego, jak wielkiej wagi są te święta, dlatego zachęcam do przeczytania i zapoznania się głębiej z tymi zdarzeniami.

I. Narodowy Dzień Pamięci Powstania Warszawskiego

Powstanie warszawskie (trwające od 1 sierpnia – 3 października 1944 r.) było wystąpieniem zbrojnym przeciwko okupującym Warszawę wojskom niemieckim, zorganizowanym przez Armię Krajową w ramach akcji „Burza”. Była to największa bitwa stoczona podczas II wojny światowej przez organizację podziemną z wojskami okupacyjnymi. Święto ustanowiono „w hołdzie bohaterom Powstania Warszawskiego – tym, którzy w obronie bytu państwowego, z bronią w rękę walczyli o wyzwolenie stolicy, dążyli do odtworzenia instytucji niepodległego Państwa Polskiego, sprzeciwili się okupacji niemieckiej i widmu sowieckiej niewoli zagrażającej następnym pokoleniom Polaków”. Święto zostało ustanowione ustawą z dnia 9 października 2009 roku o ustanowieniu Narodowego Dnia Pamięci Powstania Warszawskiego, uchwalonej z inicjatywy prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego. Obchodzimy je co roku w dniu wybuchu powstania warszawskiego – 1 sierpnia. Rokrocznie na Placu Piłsudskiego w Warszawie odbywa się koncert „(Nie)zakazane piosenki” w hołdzie powstańcom”

II. Święto Wojska Polskiego

Święto Wojska Polskiego jest to święto Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, obchodzone 15 sierpnia na pamiątkę zwycięskiej Bitwy Warszawskiej (zwyczajowo nazywana Cudem nad Wisłą, która była zwycięską dla Polaków bitwą stoczoną w dniach 13–25 sierpnia 1920 roku z nacierającą na Warszawę Armią Czerwoną). Wprowadzone ustawą Sejmu z 30 lipca 1992 r., zastąpioną ustawą z 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny. Święto to przypada w dzień ustawowo wolny od pracy, ponieważ 15 sierpnia jest również liturgicznym świętem Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny, dla którego ustawodawca wprowadził dzień wolny. Corocznie 15 sierpnia odbywają się we wszystkich kościołach polowych w Polsce uroczyste Msze Święte w intencji poległych na polu chwały. Na cmentarzach pamięć żołnierzy czci Apel Poległych, natomiast przed Grobem Nieznanego Żołnierza w Warszawie odprawiana jest z udziałem najwyższych władz państwowych honorowa zmiana warty. Odbywa się również wielka defilada reprezentacyjna wojska polskiego oraz jego pojazdów.

III. Narodowe Święto Niepodległości

Teraz trochę o najważniejszym święcie państwowym...

Narodowe Święto Niepodległości to święto państwowe, które obchodzimy corocznie 11 listopada dla upamiętnienia odzyskania niepodległości przez Polskę w 1918, po 123 latach zaborów. Święto zostało ustanowione ustawą z dnia 23 kwietnia 1937 r., zniesione ustawą Krajowej Rady Narodowej 22 lipca 1945 r., przywrócono je ustawą w okresie transformacji systemowej w 1989 r.. Jest dniem wolnym od pracy. Odzyskiwanie przez Polskę niepodległości było procesem stopniowym. Wybór 11 listopada na dzień obchodów tego święta uzasadnić można zbiegiem wydarzeń w Polsce z zakończeniem I wojny światowej dzięki zawarciu rozejmu w Compiègne 11 listopada 1918, pieczętującego ostateczną klęskę Niemiec. obchody Święta Niepodległości z udziałem najwyższych władz państwowych odbywają się na placu marszałka Józefa Piłsudskiego w Warszawie, przed Grobem Nieznanego Żołnierza. Inne formy obchodów to: Bieg Niepodległości organizowany od 1989 roku w Warszawie, Koncert Niepodległości organizowany od 2009 roku w Muzeum Powstania Warszawskiego, wykłady i inscenizacje historyczne, koncerty

patriotyczne czy parady ulicami miast, np. Marsz Niepodległości w Warszawie, Marsz Patriotów i Radosna Parada Niepodległości we Wrocławiu, Parada Niepodległości w Gdańsku. Fundacja Dziedzictwa Rzeczypospolitej corocznie jest organizatorem Koncertu Niepodległości.

IV. Narodowy Dzień Zwycięskiego Powstania Wielkopolskiego

Jest to polskie święto państwowe, przypadające 27 grudnia w rocznicę wybuchu powstania wielkopolskiego w 1918 roku. 27 grudnia 1918 roku wybuchło powstanie wielkopolskie będące największym na terenie zaborów, zakończonym zwycięstwem, polskim zrywem niepodległościowym. Do wybuchu powstania tego dnia przyczyniła się niemiecka parada zorganizowana w Poznaniu, podczas której zrywano polskie flagi i napadano na polskie instytucje. Oddziały powstańcze w krótkim czasie opanowały zdecydowaną większość obszaru Prowincji Poznańskiej. Działania bojowe zakończył rozejm z 16 lutego 1919 roku w Trewirze. 1 października 2021 roku Sejm RP przyjął ustawę, zgłoszoną przez prezydenta Andrzeja Dudę, ustanawiającą święto państwowe – Narodowy Dzień Zwycięskiego Powstania Wielkopolskiego. Celem ustanowienia tego święta jest upowszechnienie wiedzy o zwycięskim powstaniu wielkopolskim. 23 listopada tegoż roku w Hotelu Bazar, w obecności przedstawicieli Towarzystwa Pamięci Powstania Wielkopolskiego i władz samorządowych, prezydent podpisał ustawę. Narodowy Dzień Zwycięskiego Powstania Wielkopolskiego jest trzynastym świętem państwowym w Polsce ustanowionym w drodze ustawy.

1 września 1939 roku – dzień jak z horroru

W tym roku 1 września obchodziliśmy osiemdziesiątą piątą rocznicę wybuchu II wojny światowej. Wspominaliśmy wtedy, jak tysiące ludzi tuż po przebudzeniu zobaczyło za swoimi oknami niemieckie bombowce, które spuszczały na ziemię mnóstwo bomb. Rozpoczęcie roku szkolnego zostało odwołane, dzieci mające zacząć kolejny rok nauki, musiały się chować, chronić się, a nawet uciekać. II wojna światowa została okrzyknięta największą i najkrwawszą wojną w dziejach, trwała ona od 1 września 1939 roku do 2 września 1945 roku. Brały w niej udział państwa wszystkich kontynentów. Spośród nich zginęły dziesiątki milionów, według różnych szacunków od 50 do 78 milionów. Żołnierze III Rzeszy mordowali gdzie i kogo tylko można było. Dla Polski był to najmroczniejszy okres w jej historii, Polaków poległych w tej wojna można by liczyć w nieskończoność. Miliony ludzi oddało swoje życie za Ojczyznę. Mimo grózb i wielkiego zagrożenia, nasi przodkowie nie poddali się, strajkowali, przeciwstawiali się, nie dali poddać się Niemcom oraz germanizacji. Nie zapominajmy, że to dzięki tamtym ludziom- bohaterom możemy dzisiaj nazywać się Polakami oraz bądźmy wdzięczni za wolność, za to, że możemy się edukować i starać się mądrzejszymi, za to, co nie było dane dzieciom, które żyły w czasie II wojny światowej, gdyż bardzo łatwo można to wszystko utracić.

Filip Kaim klasa 7

Obchody tysiąclecia królestwa polskiego na zamku Lipowiec

Mimo, iż w tym roku było wiele ważnych rocznic, ta jest zdecydowania dla Polaków najważniejsza. Tysiąc lat temu, dokładnie 18 kwietnia 1025 r., Bolesław Chrobry został ukoronowany na pierwszego króla Polski. To wydarzenie przyjmuje się za początek królestwa polskiego. W całym kraju odbyło się mnóstwo uroczystości, m.in. koncert organizowany przez TVP. W niedzielę 24 sierpnia na zamku Lipowiec, który leży w Wygietzowie oraz Babicach, także zorganizowano kilka wydarzeń związanych z obchodami tej rocznicy.

O godzinie 16.00 rozpoczął się koncert muzyki średniowiecznej, tworzonej przez polskich muzyków i kompozytorów, pt. „1025- Brzask Królestwa”. Koncert ten można było posłuchać na dziedzińcu wewnątrz zamku. Artyści grali na instrumentach typowych dla tamtej epoki- lirze, skrzypcach, organach czy bębnach. Muzyce towarzyszył śpiew doświadczonych śpiewaków. Natomiast o godzinie 17.00 na zewnętrznym dziedzińcu, tuż przy kawiarni „Refektarz”, odbyło się wydarzenie pod hasłem „Biesiada Królewska- Smaki Tysiąclecia”. Była to degustacja potraw inspirowanych kuchnią średniowiecza. Można było skosztować takich potraw jak gulasz myśliwski z dzika, ciasta korzenne na miodzie czy chociażby herbaty ziołowej. To wszystko dało niezwykły charakter całemu wydarzeniu i zachęcam, by w takich obchodach uczestniczyć.

Filip Kaim klasa 7

Dwie nowe „głowy” – jedna państwa, druga – Kościoła

W obecnym roku 2025 dwóch ludzi objęło bardzo ważne urzędy. 8 maja kardynał Robert Prevost został wybrany na papieża, a 6 sierpnia 2025 r. w Warszawie odbyły się uroczystości zaprzysiężenia prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej - Karola Nawrockiego. W tym artykule chciałbym przybliżyć przebieg wydarzeń związany z ich wstępowaniem na te posady.

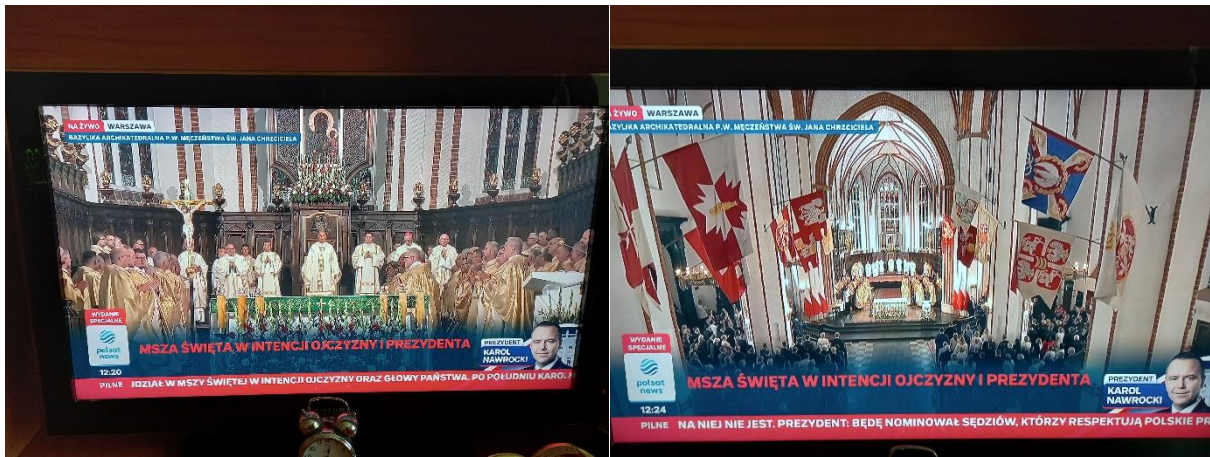
Karol Nawrocki prezydentem RP

18 maja bieżącego roku odbyły się wybory prezydenckie w naszym kraju, które wygrane zostały przez Karola Nawrockiego. Jego uroczyste przyjęcie na ten urząd odbyło się w dniu 6 sierpnia.

- Uroczystości rozpoczęły się w gmachu Sejmu, gdzie o godzinie 10.00 marszałek sejmu otworzył wspólne posiedzenie Sejmu i Senatu czyli Zgromadzenia Narodowego. To przed nim Karol Nawrocki złożył prezydencką przysięgę. Następnie nowy prezydent RP wygłosił swoje pierwsze orędzie. Po zakończeniu posiedzenia Zgromadzenia Narodowego para prezydencka spotkała się z Prezydium Sejmu i Prezydium Senatu.

- O godz. 12.00 prezydent wraz z małżonką udali się do Archikatedry św. Jana Chrzciciela przy ul. Świętojańskiej 8. Uroczystą mszę świętą w intencji Ojczyzny i prezydenta celebrował prymas Polski - abp Wojciech Polak.

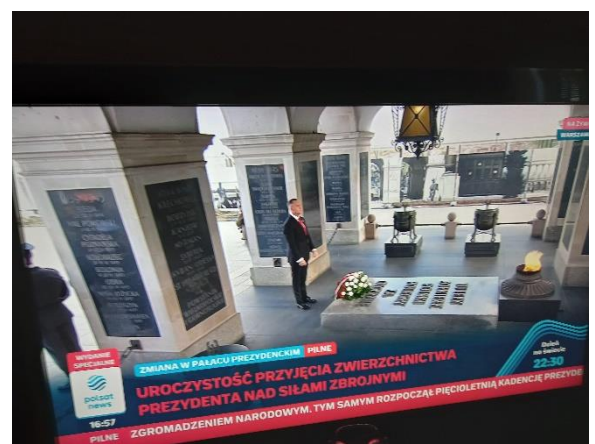
- O godzinie 14.00 rozpoczęły się uroczystości na Zamku Królewskim. Tu Karol Nawrocki przejął symboliczne zwierzchnictwo nad Orderem Orła Białego i Orderem Odrodzenia Polski – dwoma najstarszymi cywilnymi odznaczeniami państwowymi. Prezydent RP z tytułu swego wyboru na ten urząd stał się Kawalerem Orderu Orła Białego, Wielkim Mistrzem Orderu i przewodniczy jego Kapitulie. Na tej samej zasadzie stał się Kawalerem Orderu Odrodzenia Polski, Wielkim Mistrzem Orderu i jego Kapitulie również przewodniczy. Prezydent – już jako Wielki Mistrz Orderów – wygłosił na Zamku Królewskim wystąpienie.

- Ok. godz. 14.55 para prezydencka udała się do Pałacu Prezydenckiego przy Krakowskim Przedmieściu. Przejście to uświetni orkiestra oraz Kompania Reprezentacyjna Wojska Polskiego.

- O godz. 16.30 – po przyjęciu meldunku Szefa Sztabu Generalnego WP gen. Wiesława Kukuły, przywitaniu z Dowódcami Rodzajów Sił Zbrojnych oraz z żołnierzami ze zgromadzonych pododdziałów i oddaniu honorów sztandarom – Karol Nawrocki przejął zwierzchnictwo nad Siłami Zbrojnymi RP. Następnie prezydent wygłosił wystąpienie i odebrał defiladę. Uroczystości zakończyło złożenie wieńców na pl. Piłsudskiego pod pomnikami Ofiar Tragedii Smoleńskiej 2010 roku, prezydenta Lecha Kaczyńskiego, Marszałka Józefa Piłsudskiego oraz u Grobu Nieznanego Żołnierza.

- godz. 17.30 Karol Nawrocki wraz z rodziną udał się do Pałacu Prezydenckiego. Towarzyszyli im rodacy zgromadzeni tego dnia w Warszawie na uroczystościach.

Robert Prevost papieżem Leonem XIV

Króciutki życiorys

Leon XIV jest pierwszym papieżem pochodzącym z Ameryki Północnej. Urodził się 14 września 1955 r. w Chicago. Złożył śluby kapłańskie 29 sierpnia 1981 r. i zaczął działać jako misjonarz, szczególnie w Peru. Biskupem został 12 grudnia 2014 r., a kardynałem- niedawno, bo 9 lipca 2023 r.

Wybór na papieża

- 8 maja 2025 podczas drugiego dnia konklawe, zwołanego po śmierci papieża Franciszka, w czwartym głosowaniu został wybrany na biskupa Rzymu – 267. papieża. Tradycyjny biały dym, obwieszczający światu wybór nowej głowy Kościoła katolickiego, pojawił się o godz. 18:07. Po tym, jak Leon XIV wyraził zgodę na objęcie funkcji papieża, kardynał protodiakon Dominique Mamberti ogłosił wybór, używając tradycyjnej łacińskiej formuły Habemus Papam. Leon XIV pojawił się na balkonie Bazyliki św. Piotra.
- Leon XIV miał na sobie tradycyjną papieską czerwoną stułę i mucet – szaty, z których używania zrezygnował papież Franciszek po swoim wyborze w 2013. Jako papież został z urzędu prefektem Dykasterii ds. Ewangelizacji. Następnie wygłosił swoje pierwsze przemówienie po włosku i hiszpańsku oraz udzielił błogosławieństwa Urbi et Orbi po łacinie. Posiadając podwójne obywatelstwo, amerykańskie i peruwiańskie, jest drugim papieżem pochodzącym z kontynentu amerykańskiego (po swoim poprzedniku Franciszku), pierwszym w historii ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, a także pierwszym należącym do Zakonu Świętego Augustyna. Jest drugim po Hadrianie IV papieżem ojczyście anglofońskim.
- 9 maja 2025 celebrował w Kaplicy Sykstyńskiej swoją pierwszą Mszę Świętą po wyborze na papieża.
- 10 maja, podczas swojej pierwszej podróży poza Watykan, odwiedził augustiańskie Sanktuarium Matki Bożej Dobrej Rady w Genazzano oraz miejsce spoczynku zmarłego papieża Franciszka w Bazylice Matki Bożej Większej.
- 18 maja 2025 natomiast miała miejsce uroczysta liturgia rozpoczęcia pontyfikatu Leona XIV.

Filip Kaim klasa 7

Co nieco o Pani Dyrektor, Jej pracy i marzeniach

Jest 12 grudnia 2025 roku, godzina 12.00. Spotykamy się z

Panią Dyrektor Daria Ziółkowską-Motyl, aby przeprowadzić z nią wywiad na

Jej temat. Zapraszamy do przeczytania o tym, jak Pani Dyrektor zyskała tę pracę, jak odpoczywa i co sprawia Jej największą radość.

Rozmowę przeprowadzili: Zuzanna Wasiel klasa 6 i Filip Kaim Klasa 7.

Filip: Kim chciała Pani zostać jako mała dziewczynka?

Pani Dyrektor: Jako mała dziewczynka chciałam być nauczycielem lub policjantką.

Filip: Dlaczego wybrała Pani zawód nauczycielki szkolnej? Co panią do tego skłoniło?

Pani Dyrektor: Od małego bawiłam się w nauczycielkę i od zawsze wiedziałam, że chcę nią zostać.

Filip: Kiedy zdecydowała się Pani na tę pracę?

Pani Dyrektor: W liceum.

Filip: Ile lat wykonuje Pani ten zawód?

Pani Dyrektor: 31 lat.

Filip: Czy pracowała Pani gdzieś jeszcze, w innej szkole niż nasza, jako nauczycieli i czy pracuje tam Pani nadal?

Pani Dyrektor: Pracowałam w SP w Chełmku- 24 lata, SP w Radwanowicach- 6 lat, w LO w Krzeszowicach w poprzednim roku, a obecnie tutaj oraz w 2 LO w Chrzanowie.

Filip: Jaką drogę trzeba przejść, żeby zostać nauczycielem/ nauczycielką?

Pani Dyrektor: Na pewno ukończyć szkołę podstawową, liceum oraz studia pedagogiczne oraz wybrany przedmiot, którego chce się nauczać.

Filip: Czy zrezygnowałaby Pani kiedykolwiek ze swojej pracy?

Pani Dyrektor: Nigdy!

Filip: Gdyby nie byłaby Pani nauczycielką, to jaki zawód by Pani wybrała?

Pani Dyrektor: Pewnie byłabym policjantką.

Filip: Czy pani zajęcie jest skomplikowane?

Pani Dyrektor: Tak, ale zdecydowanie bardziej zawód dyrektora.

Filip: Co dla Pani jest najlepsze, a co najbardziej przytłaczające w Pani pracy?

Pani Dyrektor: Najlepsze- zadowolenie uczniów, nauczycieli i rodziców, a najbardziej przytłaczające- gdy coś mi nie wychodzi.

Filip: Czy wykorzystuje Pani swoją wiedzę nabytą podczas pracy w życiu prywatnym?

Pani Dyrektor: Momentami tak.

Filip: Czy uważa Pani, że praca nauczyciela/ nauczycielki jest potrzebna, aby wszystko zgodnie funkcjonowało?

Pani Dyrektor: Zdecydowanie tak

Filip: Dlaczego Pani przeszła rekrutację na dyrektora? Co do tego Panią skłoniło?

Pani Dyrektor: Skłoniły mnie koleżanki, aby złożyć dokumenty do burmistrza i przejść rozmowę kwalifikacyjną przy 12-osobowej komisji. Musiałam przygotować prezentację i odpowiadać na pytania, no i jak widać udało się.

Filip: Dlaczego wystartowała Pani w wyborach na dyrektora naszej szkoły?

Pani Dyrektor: Dla własnej satysfakcji, że mogę podjąć się nowych zadań, chciałam też połączyć pracę z „rządzeniem” 😊 i poprawić stan naszej szkoły.

Filip: Jaką drogę trzeba przejść, by zostać dyrektorem?

Pani Dyrektor: Podobną jak nauczyciel, dodatkowo trzeba skończyć studia w kierunku zarządzanie w oświacie.

Filip: Czy Pani praca Panią uszczęśliwia?

Pani Dyrektor: Tak!!!

Filip: A teraz trochę o Pani życiu prywatnym. Czy ma Pani jakieś zwierzątko domowe?

Pani Dyrektor: Tak, 3 koty, 2 psy, kaczuszki kurki i gąskę Balbinę 😊.

Filip: W jaki sposób Pani odpoczywa?

Pani Dyrektor: Lubię słuchać muzyki, chodzić na basen oraz spacerować.

Filip: Podsumowując- czy lubi Pani swoją pracę.

Pani Dyrektor: Uwielbiam!!!

Zuzia: Jaki był Pani ulubiony przedmiot w szkole?

Pani Dyrektor: Moimi ulubionymi przedmiotami w szkole były: w-f, matematyka, biologia i fizyka.

Zuzia: Gdyby mogła Pani cofnąć czas, czy wybrałaby Pani inny zawód?

Pani Dyrektor: Nie.

Zuzia: Dlaczego zdecydowała się Pani zostać dyrektorem?

Pani Dyrektor: Dlatego, że skończyłam Zarządzanie w Oświacie i postanowiłam spróbować czegoś innego.

Zuzia: Co najbardziej lubi Pani w pracy dyrektora?

Pani Dyrektor: Najbardziej lubię współpracę z rodzicami, nauczycielami i uczniami.

Zuzia: Jak wygląda Pani typowy dzień w szkole?

Pani Dyrektor:

1.Przychodzę i czasami rozmawiam z rodzicami.

2.Uzupełniam dokumenty.

3.Uczę matematyki kl.8.

4.Rozmawiamy z nauczycielami.

5. Uczestniczę w szkoleniach.

Zuzia: Jakie są największe wyzwania w pracy dyrektora?

Pani Dyrektor: Największymi wyzwaniami dyrektora szkoły jest zapewnienie bezpieczeństwa uczniom oraz tworzenie przyjaznej i miłej atmosfery.

Zuzia: Co chciałaby Pani zmienić w naszej szkole?

Pani Dyrektor: Chciałabym wyremontować plac zabaw, dach, toalety oraz podłogi w 4 salach, zorganizować pokój wyciszeń i zaadaptować 2 nowe pomieszczenia na strychu, a także udoskonalić gabinet psychologa.

Zuzia: Co Pani zdaniem wyróżnia naszą szkołę na tle innych szkół?

Pani Dyrektor: Między innymi to, że jest mała i spokojna.

Zuzia: Jak wyobraża sobie Pani naszą szkołę za 5-10 lat?

Pani Dyrektor: Wyobrażam sobie wyremontowaną, piękną i pełną utalentowanych uczniów szkołę.

Zuzia: Jaka jest najciekawsza sytuacja, która przydarzyła się Pani w pracy dyrektora lub nauczyciela?

Pani Dyrektor: Gdy uczyłam w innej szkole, miałam niepełnosprawnego ucznia, który mówił mi, że nigdy nie nauczy się liczyć do 10, jednak po 6 miesiącach nauczył się liczyć do 40.

Zuzia: Jak wygląda współpraca dyrektora z gronem pedagogicznym?

Pani Dyrektor: Dobrze, są między nami dobre stosunki.

Zuzia: Jakie cechy ceni Pani najbardziej u uczniów, a jakie u nauczycieli?

Pani Dyrektor: Najbardziej u uczniów i nauczycieli cenię sobie prawdomówność i szczerść.

Zuzia: Co sprawia Pani największą satysfakcję w kontaktach z uczniami?

Pani Dyrektor: Największą satysfakcję daje mi, w miarę możliwości, zgoda i przyzwolenie na różne pomysły uczniów.

Zuzia: Co chciałaby Pani przekazać uczniom jako najważniejszą radę?

Pani Dyrektor: Aby zawsze być miłym dla siebie i by pamiętali o tej szkole oraz nauczycielach i zawsze mieli do nich szacunek.

Zuzia: Jakie ma Pani zainteresowania poza pracą?

Pani Dyrektor: Interesuję się muzyką, bardzo lubię chodzić na spacer i basen.

Dziękujemy za rozmowę.

Wielcy, którzy odeszli... Pożegnanie Mistrzów

Robert Redford

Wczesne życie

Robert Redford wychował się w Los Angeles. Jako młody człowiek miał burzliwy okres – po śmierci matki wpadł w problemy, nadużywał alkoholu i został wyrzucony z college'u. Przełomem była podróż po Europie, gdzie zainteresował się sztuką, malarstwem i teatrem. Po powrocie do USA studiował aktorstwo w Nowym Jorku i zaczął występować w teatrze oraz telewizji.

Kariera aktorska

W latach 50. i 60. Redford pojawiał się głównie w **serialach telewizyjnych** i na Broadwayu. Przełom przyszedł w 1967 roku.

Robert Redford stał się ikoną kina lat 60., 70. i 80. Wyróżniał się naturalną charyzmą, ekranową inteligencją i „amerykańskim” typem urody.

Najważniejsze filmy:

- „*Butch Cassidy and the Sundance Kid*” (1969) – rola Sundance Kida
 - „*Jeremiah Johnson*” (1972)
- „*The Way We Were*” (1973, „Jacy byliśmy”) – z Barbrą Streisand
 - „*The Sting*” (1973, „Żądło”) – z Paulem Newmanem
- „*All the President's Men*” (1976, „Wszyscy ludzie prezydenta”)
 - „*Three Days of the Condor*” (1975)
 - „*Out of Africa*” (1985, „Pożegnanie z Afryką”)
 - „*The Natural*” (1984)
 - „*Spy Game*” (2001)
- „*All Is Lost*” (2013) – niemal całkowicie bez dialogów

Redford często grał **inteligentnych outsiderów**, dziennikarzy, buntowników lub ludzi działających wbrew systemowi.

Nagrody i wyróżnienia

- **Oscar za reżyserię** – „*Ordinary People*” (1981)
- **Honorowy Oscar (2002)** – za całokształt twórczości i wkład w kino niezależne
 - **Złote Globy** – m.in. za reżyserię i osiągnięcia życiowe
- **Medal Wolności (2016)** – najwyższe cywilne odznaczenie w USA

Daria Faron klasa 8

Claudia Cardinale

Claudia Cardinale jest jedną z najwybitniejszych aktorek europejskiego kina XX wieku. Jej talent, naturalna uroda oraz silna osobowość sprawiły, że na stałe zapisała się w historii filmu. Występowała w produkcjach włoskich, francuskich i amerykańskich, współpracując z najwybitniejszymi reżyserami swojej epoki.

Claudia Cardinale urodziła się 15 kwietnia 1938 roku w Tunisie, w rodzinie włoskich emigrantów. Dorastała w wielokulturowym środowisku i początkowo nie planowała kariery aktorskiej. Jej życie zmieniło się, gdy wzięła udział w konkursie piękności dla Włoszek mieszkających w Afryce Północnej. Zwycięstwo otworzyło jej drzwi do świata filmu i zwróciło uwagę producentów z Włoch.

Początki kariery aktorskiej Claudii Cardinale nie były łatwe. Musiała zmierzyć się z presją branży filmowej oraz trudnymi doświadczeniami osobistymi. Mimo to szybko udowodniła, że posiada ogromny talent. Już w latach 50. zaczęła otrzymywać coraz ważniejsze role, które pozwoliły jej rozwinąć umiejętności aktorskie i zdobyć popularność.

Największe sukcesy przyniosły jej role w filmach uznawanych dziś za klasykę kina. Wystąpiła między innymi w „Lamparcie” Luchina Viscontiego, „8 i pół” Federico Felliniego oraz „Pewnego razu na Dzikim Zachodzie” w reżyserii Sergia Leone. Jej bohaterki były silne, niezależne i pełne emocji, co wyróżniało ją na tle innych aktorek tamtych czasów. Cardinale potrafiła łączyć delikatność z wewnętrzną siłą, dzięki czemu jej role były autentyczne i zapadały w pamięć widzów.

Claudia Cardinale była nie tylko utalentowaną aktorką, lecz także symbolem kobiecej niezależności. Odmawiała ról, które uprzedmiotawiały kobiety, i konsekwentnie dbała o swój wizerunek artystyczny. Zyskała uznanie krytyków filmowych oraz liczne nagrody, a jej dorobek artystyczny do dziś jest wysoko oceniany.

Znaczenie Claudii Cardinale w historii kina jest niepodważalne. Stała się inspiracją dla kolejnych pokoleń aktorek i symbolem złotej ery europejskiego filmu. Jej role pozostają aktualne, a talent i charyzma sprawiają, że jest pamiętana jako jedna z najważniejszych postaci światowej kinematografii.

Oliwia Bednarczyk klasa 8

Elżbieta Penderecka

Mecenas kultury i jedna z najważniejszych postaci polskiej muzyki

Elżbieta Penderecka (ur. 1947 w Krakowie, zm. 31 października 2025) była polską działaczką kulturalną, organizatorką życia muzycznego, promotorką muzyki klasycznej oraz współtwórczynią wielu ważnych wydarzeń artystycznych w Polsce i za granicą. Przez ponad 50 lat stała u boku jednego z najwybitniejszych polskich kompozytorów – **Krzysztofa Pendereckiego**, wspierając jego działalność i popularyzując jego twórczość na całym świecie.

Wczesne życie i edukacja Elżbieta Penderecka urodziła się w Krakowie w rodzinie związanej z muzyką – jej ojciec, Leon Solecki, był koncertmistrzem Filharmonii Krakowskiej i pedagogiem. Po ukończeniu szkoły średniej studiowała **fizykę na Uniwersytecie Jagiellońskim**, co świadczy o jej szerokich zainteresowaniach oraz wysokim poziomie wykształcenia. **Działalność kulturalna i zawodowa** Już w 1965 roku, po ślubie z Krzysztofem Pendereckim, zaczęła prowadzić jego sekretariat, a z czasem stała się jego zaufaną współpracowniczką i menedżerką. Jej talent organizatorski i pasja do muzyki doprowadziły ją do zaangażowania się w szeroką działalność kulturalną:

- W 1990 roku założyła i została prezesem pierwszej polskiej prywatnej agencji kulturalnej **Heritage Promotion of Music and Art**, którą kierowała do 1995 roku.
- Była współorganizatorką Festiwalu im. Pablo Casals w San Juan w Portoryko, gdzie jej mąż był dyrektorem artystycznym.

Elżbieta Penderecka szczególnie zasłynęła jako inicjatorka **Wielkanocnego Festiwalu Ludwiga van Beethovena**, który po raz pierwszy odbył się w Krakowie w 1997 roku, a później przeniesiony został do Warszawy. To wydarzenie stało się jednym z najważniejszych festiwali muzyki klasycznej w Polsce. Ponadto przyczyniła się do powstania i promocji takich zespołów jak **Sinfonietta Cracovia** i **Orkiestra Akademii Beethovenowskiej**, które mają istotne miejsce na polskiej mapie muzycznej. **Nagrody i wyróżnienia**

Elżbieta Penderecka była wielokrotnie doceniana zarówno w kraju, jak i za granicą. Otrzymała m.in.:

- **Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski** za zasługi dla kultury polskiej,
- liczne odznaczenia za działalność w promowaniu muzyki i kultury oraz za wspieranie artystów.

Jej praca przyczyniła się do promocji polskiej kultury i muzyki na świecie, a sama Penderecka była często nazywana *ambasadorem polskiej kultury*.

Dziedzictwo i pamięć Elżbieta Penderecka zmarła nagle 31 października 2025 roku w wieku 78 lat, co spotkało się z szerokim odzewem w środowisku kulturalnym. Jej wkład w życie muzyczne Polski oraz rola w rozwoju festiwali i orkiestr pozostają trwałym dziedzictwem.

Oliwia Żbik klasa 8

Wielcy, którzy odeszli... Pożegnanie Mistrzów

Giorgio Armani(1934-2025r.) –wybitny włoski projektant mody, jeden z najbardziej wpływowych projektantów XX i XXI wieku.

Giorgio Armani urodził się 11 lipca 1934r. w położonej w północnych Włoszech przemysłowej miejscowości Piacenza. Jego rodzina była jedną z wielu, które z trudem wiązały koniec z końcem. Jego ojciec Ugo był księgowym w firmie transportowej, a matka Maria zajmowała się domem i dziećmi. Nikt nie przypuszczał, że Giorgio w przyszłości zostanie projektantem mody i milionerem. Za młodu chciał zostać lekarzem co było ogromną szansą dla rodziny na poprawienie sytuacji majątkowej. Gdy ojciec Armaniego trafił do więzienia po wojnie ten poczuł się dodatkowo zmotywowany. Jednak po dwóch latach studiów wstąpił do wojska. Jako, że był studentem medycyny został przydzielony do służby w szpitalu wojskowym gdzie asystował przy operacjach. Widok ciężkich przypadków, z którymi się zetknął uświadomił mu, że jest zbyt wrażliwy by zostać lekarzem. Po powrocie ze służby nie wrócił więc na uczelnię. Zamiast tego postanowił uczyć się fotografii, a następnie zatrudnił się jako dekorator wnętrz w mediolańskim domu towarowym Rinascente. Rozwijający się talent Giorgia po pewnym czasie dostrzegł cieszący się już wówczas dobrą pozycją we włoskim świecie mody Nino Cerruti. Projektant zaproponował Armaniemu pracę w swoim atelier. Pod skrzydłami Cerrutiego Armani rozwinął swój potencjał. Przez lata współpracy projektował dla marki męskie linie ubrań. Poznał tam też swojego wieloletniego partnera – architekta i rysownika Sergia Galeottiego, który od początku wierzył w talent swojego ukochanego.

Za długimi namowami partnera Armani w 1975 roku był już gotowy aby założyć własną działalność. Dzięki temu, że w nowo powstałej firmie to Sergio zajmował się wszystkimi sprawami organizacyjnymi i operacjami finansowymi, Giorgio mógł się skupić na tym, co kochał najbardziej, czyli projektowaniu. W październiku 1976 roku Armani zaprezentował swoją pierwszą męską kolekcję. Pokaz ten wzbudził wielką sensację. Media pisały, że narodził się geniusz, który stworzył modę męską na nowo. Mimo iż garnitury były skrojone nienagannie to Armani nadał im swoistego luzu lecz nie straciły one przy tym na elegancji. Z marynarek usunął sztywne podszewki czy wypychające ramiona poduszki, przesunął guziki, zmienił proporcje kołnierzyków i kłap. Spodnie pozbawił kantów, koszule nonszalancko rozpiął pod szyją, a niektórzy modele zamiast nich pod marynarkami nosili T-shirty. Mówiono że Armani odarł formalny strój z jego krępującej sztywności tak jak Coco Chanel uwolniła kobiety z gorsetów. Podobną elegancję na luzie proponował w pokazanej w kolejnym sezonie kolekcji damskiej, wyróżniającej się funkcjonalnością. W niej także dominowały szlachetne materiały i stonowana paleta barw. Sukces obu entuzjastycznie przyjętych kolekcji sprawił, że Armani niemal natychmiast trafił na szczyt. Choć projektant, który w chwili debiutu swojej marki miał ponad 40 lat, był samoukiem, szybko zdobył uznanie w branży. Do linii męskiej i damskiej wkrótce dołączyły kolekcje oferujące bieliznę, kostiumy kąpielowe i akcesoria. W 1980 roku firma podpisała porozumienie z koncernem L’Oreal, by zacząć sprzedawać perfumy. W tym samym roku zadebiutowały też linie Armani Junior, Armani Jeans i dedykowane klientom o mniej zasobnym portfelu Emporio Armani. W 1982 roku tańszy odłam marki powiększył się o Emporio Underwear, Swimwear i Accessories, ale prawdziwy sukces dała Armaniemu współpraca z Hollywood. Gdy Richard Gere, grający

głównego bohatera głośnego filmu „Amerykański żigolak”, podbijał serca kobiet na całym świecie, ubrany w garnitury od Armaniego. Sukces marki przypieczętowało zdjęcie na okładce magazynu „Time”. W 1982 roku Armani pojawił się na niej jako drugi projektant w historii – wcześniej gościł tam tylko Christian Dior. Rok później Giorgio jako pierwszy włoski kreator otworzył butik w Hollywood. To w jego garniturach w czasach prohibicji ulice Chicago przemierzali Eliot Ness i Al Capone, bohaterowie „Nietykalnych” Briana de Palmy. Nosili je także aktorzy z „Policjantów z Miami”. Garnitury i suknie od Armaniego gościły jak i goszczą nie tylko na srebrnym ekranie, ale też na największych filmowych galach. Wiernym fanem marki jest Leonardo DiCaprio, który nie wyobraża sobie najważniejszych wydarzeń bez garnituru od Armaniego. To w nim odbierał swojego upragnionego Oscara. Armani wręcz obsesyjnie dbał o wizerunek. Tak było nawet wówczas, gdy w 1985 roku jego wieloletni partner zmarł na AIDS. Jako oficjalną przyczynę śmierci Galeottiego Giorgio podał problemy z sercem. Jednak dzięki docieklivosti dziennikarzy „Il Messaggero” prawda wyszła na jaw. Rozwścieczony Armani zagroził gazecie, że wycofa z dziennika wszystkie reklamy. Jak łatwo się domyślić, o śmierci Galeottiego było odtąd cicho. 2001 roku Armani przyznał że jego największą porażką była niemoc po śmierci ukochanego.

Dbłość o wizerunek swój i swojego imperium widać było u Armaniego dosłownie na każdym kroku. Projektant twierdził, że ani razu nie spróbował papierosa. W przeciwieństwie do wielu osób z branży modowej nigdy nie przyłapano go pijanego, pod wpływem narkotyków czy w innej niewygodnej sytuacji. Od lat był wegetarianinem, a po tym, jak modelka Ana Carolina Reston zagłodziła się na śmierć, jako pierwszy wprowadził castingowe obostrzenia. Modelki, które chodzą po wybiegach Armaniego, muszą mieć wskaźnik masy ciała BMI na poziomie minimum 18kg/m². To co prawda i tak według ogólnie przyjętych norm oznacza stan pomiędzy niedożywieniem a niedowagą, ale w świecie mody nawet takie reguły są krokiem w dobrą stronę.

Sam Armani był tytanem pracy. Ponoć spędzał w niej wiele godzi dziennie. Perfekcjonizm sprawiał, że nadzorował każdy etap produkcji. Styl życia projektanta był daleki od włoskiego dolce vita. Tymczasem wielomilionowa fortuna, której się drobił, sprawiła, że mógłby już dawno przejść na zasłużoną emeryturę. Pomimo pojawiających się co jakiś czas w prasie doniesień 85-letni projektant dotąd nie sprzedał marki. Koniec kariery rozważał tylko raz, po śmierci Galeottiego. Jednak zdruzgotany wówczas Giorgio wiedział, że jego partner chciałby, aby kontynuował ich wspólne dzieło. Postanowił więc dla niego trwać na posterunku. A raczej na tronie, bo, jak piszą o nim włoskie media, Armani był królem mody. Giorgio do śmierci został głównym właścicielem marki.

Zmarł 4 września 2025 roku w wieku 91 lat. Trumna z ciałem projektanta została wystawiona na widok publiczny przez dwa dni w Teatrze Armaniego w Mediolanie, gdzie hołd oddały mu tysiące ludzi, osoby ze świata polityki, kultury i show biznesu m.in. Donatella Versace, Gabriele Salvatores czy Maria Grazia Cucinotta. 8 września 2025 odbyły się uroczystości pogrzebowe Armaniego i został ogłoszony dzień żałoby w Mediolanie, flagi na budynkach publicznych opuszczono do połowy masztu, a wszystkie sklepy Armaniego we Włoszech zostały zamknięte, aby oddać hołd zmarłemu projektantowi. Został pochowany podczas prywatnej ceremonii w rodzinnej kaplicy, w miejscowości Rivalta di Gazzola.

Zofia Pastuszka klasa 8

Wielcy, którzy odeszli... Pożegnanie Mistrzów

Stanisław
Sojka

Stanisław Sojka (Soyka) urodził się 26 kwietnia 1959 roku w Żorach, a zmarł 21 sierpnia 2025 w Sopocie. Był polskim wokalistą popowym i jazzowym, pianistą, gitarzystą, skrzypkiem i kompozytorem. Zasłynął z takich utworów jak: „Tolerancja / Na Miły Bóg”, „Cud Niepamięci” i „Absolutnie nic”.

Teksty jego piosenek były proste w formie ale głębokie w przekazie, skupione na wartościach takich jak godność, tolerancja, duchowość i człowieczeństwo. Wzorował się na wybitnych poetach, m. in. Czesławie Miłoszu, Agnieszce Osieckiej czy ks. Janie Twardowskim. Cechowała go wysoka kultura muzyczna, ciepły, rozpoznawalny głos oraz skromność – unikał autopromocji i medialnego rozgłosu.

Zaczął występować już w wieku siedmiu lat, a kiedy miał czternaście lat, został kościelnym organistą. Na początku uczył się w Podstawowej Szkole Muzycznej I stopnia w Gliwicach, a naukę kontynuował w Liceum Muzycznym w Katowicach, po czym studiował w na Akademii Muzycznej im. K. Szymanowskiego w Katowicach. Soyka jest wielokrotnym laureatem Fryderyków – najważniejszych nagród muzycznych w Polsce, jego płyty osiągały status złotych i platynowych. Został odznaczony Orderem Odrodzenia Polski (Polonia Restituta), Medal „Zasłużony Kulturze – Gloria Artis”. Stanisław Sojka zdecydowanie jest jednym z najważniejszych artystów w Polsce.

Szymon Bednarczyk klasa 8

Wielcy, którzy odeszli... Pożegnanie Mistrzów

Magda Umer – artystka wrażliwego słowa

Magda Umer to jedna z tych artystek, które na trwałe zapisały się w polskiej kulturze dzięki wyjątkowej wrażliwości i szacunkowi do słowa. Urodziła się 9 października 1949 w Warszawie. Zmarła 12 grudnia 2025.

Jej twórczość przez lata towarzyszyła słuchaczom, skłaniając do refleksji nad codziennym życiem, emocjami i relacjami międzyludzkimi.

Znana jest przede wszystkim jako wykonawczyni **piosenki literackiej i poezji śpiewanej**. W jej interpretacjach ważniejsza od efektów jest treść – spokojna, przemyślana i pełna znaczeń. Magda Umer współpracowała z wybitnymi twórcami, m.in. **Agnieszką Osiecką i Wojciechem Młynarskim**, dzięki czemu jej repertuar stał się bliski kolejnym pokoleniom odbiorców.

Artystka zajmowała się również **teatrem i radiem**, reżyserując spektakle oraz prowadząc audycje kulturalne. Zawsze podkreślała, jak ważne są kultura języka, uważność i autentyczność przekazu.

Ciekawostki:

- Magda Umer była jedną z pierwszych artystek, które spopularyzowały poezję śpiewaną w radiu.
- Jej piosenki często wykorzystywane są w szkołach na lekcjach języka polskiego.
- Znana jest z niezwykle starannej interpretacji tekstów i dbałości o każde słowo.

Twórczość Magdy Umer przypomina, że cisza, refleksja i słowo mogą mieć ogromną siłę, a sztuka nie zawsze musi być głośna, by poruszać.

Karolina Paluch klasa 7

Z wizytą w Czarnolesie

W sobotni poranek 6 września 2025 uczniowie naszej szkoły wzięli udział w corocznym Narodowym Czytaniu pod patronatem Pary Prezydenckiej, które odbyło się w Manufakturze w Trzebini. W tym roku gościliśmy w Czarnolesie czytając „Poezje” Jana Kochanowskiego.

Naszą szkołę reprezentowali: Karolina Paluch klasa 7, Weronika Płazińska klasa 7, Hanna Płazińska klasa 5, Filip Kaim klasa 7, Miłosz Kaim klasa 3. Dziękujemy Rodzicom za obecność i wsparcie dla młodych artystów.

Redakcja

Zuzanna Wąsiel klasa 6

„Jesienny pokaz mody”

I miejsce w Powiatowym Konkursie „Jesień w sztuce”

„Jesienny pokaz mody”

Ach Panowie, drogie Panie,
wokół istne zamieszanie!

Sterna ubrań, stos kolorów,
cudne suknie z muchomorów!
Złotymi liśćmi peleryny tkane,
mchem delikatnie przeplatane.

Trzewiki z błota ulepione,
pstrokate paski orzechami zdobione.

Z dyni kapelusze,
z wrzosów pióropusze,
z mgły torebki uplecione,
pajęczce koki na głowach zrobione.

Kolczyki z kropli deszczu,
korale z jarzębiny,
a na twarzach jesienne miny.

W oczach mienia się barw miliony:
czerwień, żółty, brąz, zielony...

W tańcu liście z wiatrem wirują,
pięknie i zwinnie las dekorują!

Wiewiórki z szyszek już scenę robią,
jeże jabłkami ją przyozdobią.

Kasztanowce i żołądzie
chcą dziś usiąść w pierwszym rzędzie!

Cóż to będzie, cóż to będzie?

Pokaz mody się odbędzie!

Maja Koziół klasa 6

Wiatrem malowane

*Pora złocista,
farbami malowana.*

*Niebem srebrzysta,
widokiem mglistym znana.*

Pusta rutyna przytłacza.

*Wiatr smutki rozwiewa.
Barwami krwistymi przebacza,
nadzieja w nas rozgrzewa.*

Ciepłe dni już za nami.

Zimno dopiero nas czeka.

*A ja jesień chwale rymami,
bo sercu memu jest tak niedaleka.*

Alicja Trębacz klasa 6

Jesień- Więcej niż wszystko

*Wstaję z łóżka, podchodzę do okna,
spoglądam na otaczający mnie świat.*

*Tańczące na wietrze kolorowe liście,
kołyszące się na boki łodygi nawłoci,*

ptaki latające w popłochu,

owady poszukujące schronienia.

*To jesień. Coś się kończy i coś się
zaczyna.*

Przyjaciele! Nie smućcie się...

*Nie żałujcie, że jesień nadchodzi,
chłodne poranki i zimne wieczory.*

Nie lękajcie się deszczowych dni.

Każdy czas jest po coś.

Bo gdyby tak zmienić perspektywę...

*To jesień da Wam więcej niż
najgorętsze lato.*

Jesień da Wam czas...

*Czas, żeby się zatrzymać, pomyśleć,
ponudzić się i pomarzyć.*

*Jesień da Wam czas,
czyli więcej niż wszystko.*

Wiejski Dom Kultury w Psarach

zaprasza do udziału w konkursie

„Jesień w sztuce”

Kategorie konkursowe:

- literacka
- fotograficzna
- plastyczna
- muzyczna

Filip Kaim klasa 7

Jesienny urok

Już jesienne lecą liście,

Już, już wietrzyk zamasyżycie,

Tu i wszędy powiewa,

I wprawia w szum wysokie drzewa.

Już w sadzie rosną owoce,

Już puszyste wyciągamy koce,

Już herbatę zaparzamy,

Już dynie na placek przyrządzamy.

Słońce swymi promieniami świat okala,

Choć słabiej niż w lato, bo wtedy wręcz opala,

W zimę zaś całkiem zgaśnie słońeczko,

Budzi się znów, gdy ty nadchodzisz, wioseneczko.

Ptaki zbierają się do odlotu,

Chłód przeszkadza już nawet kotu,

Lecz mimo to i tak,

Czujemy jesieni słodki smak.

Tak działa urok jesieni,

Jesień barwami wieloma się mieni,

Niestraszna nam żadna pogoda,

Gdyż jesień zawsze jest nam dogodna.

A gdy koniec jesieni,

Gdy już zima w sieni,

Czekamy, jesieni, na ciebie przez rok

Tak właśnie działa twój urok.

Maria Kazubek klasa 6

Jesień przy kominku serca

*Jesień przyszła cicho, jak sen po zmroku ,
Uśmiech niesie w liściach , co tańczą w toku.*

Złotem otula drzewa zmęczone ,

I szeptem mówi : „, Odpocznij , po lecie”

W powietrzu pachnie jabłkiem i deszczem ,

Wiatr nuci w polach piosenkę o szczęściu.

Słońce już niżej - jak lampka w dłoni,

Świat w miękkim świetle wolno się skłoni.

A w sercu - spokój , jak w domu w górach,

Gdzie czas przysiada w ciepłych chmurach.

Jesień to chwila , co trwa , gdy milknie ,

I mówi : „piękno jest właśnie w ciszy. ”

Aleksandra Porowska klasa 7

Jesienny wiatr

Rozdanie kart

szybkie, jak jesienny wiatr.

Zbieranie kasztanów

nostalgiczne, jak suszenie kwiatów.

Tworzenie klimatu

kojące, jak aksamitny przewiew wiatru.

Stare gazety

wysuszone, jak liści bukiety.

Paląca się świeczka

ciepła, jak poranna mżaweczka.

Wspomnień zbyt wiele,

jak organów w ciele.

Szyszek cały stos,

taki jest już życia los.

Legendy, w których ziarnko prawdy się kryje...

Znów minęły wakacje, pewnie większość z Was zwiedziła wiele wspaniałych miejsc oraz wróciła z bagażem pełnym nowych wspomnień i wrażeń. Czy zastanawialiście się czasem, skąd jakieś miejsce wzięło swoją nazwę? W jednym z wcześniejszych artykułów przytoczyłem legendy o tym, dlaczego tak, a nie inaczej, nazywa się kilka miast w Polsce. W tym artykule opowiem, skąd według legendy wzięta się nazwa pewnego pasma górskiego-Bieszczad, które dawniej zwano Bieszczadami. Dlaczego? Przeczytajcie i dowiedźcie się

Zapraszam do czytania.

„Bies i Czady”

Dawno temu, gdy kraina połonin i gęstych borów w południowo- wschodniej Polsce była bezludna, panował w niej Bies- wielki stwór z rogami i skrzydłami nietoperza. Był strażnikiem tej ziemi. Przez lata skutecznie zniechęcał do zamieszkania w tej okolicy wszystkich, którzy tamtędy wędrowali i pozwalał zatrzymać się w górach najwyżej na kilka dni. Ale pewnego dnia pojawiło się plemię, na czele którego stał młodzieniec imieniem San. Mężczyzna od razu zakochał się w tamtejszych górach i lasach tak, iż postanowił, że zostaną tam na zawsze. Nie spodobało się to Biesowi, który robił wszystko, by przegnać intruzów. W końcu stworzył Czady- duszki mieszkające w dziuplach drzew, którym nakazał uprzykrzać ludziom życie. Czady psociły co nie miara, rozganiały owce, deptały plony, straszyły dzieci. San jednak był niezłomny w swoim postanowieniu.

Pewnego dnia, gdy słońce chyliło się ku zachodowi, młody wódz pozostał w lesie dłużej niż drwale. Gdy siekiera po raz ostatni opadła na stary buk i ciężki pień zwałił się na ziemię, San usłyszał cichy jęk. Po chwili odkrył, że opadające drzewo przygniotło Czada, który teraz wił się i błagał o pomoc. Bez namysłu mężczyzna pomógł mu się wydostać spod wielkiego pnia. Z wdzięczności Czad opowiedział, że to Bies zmusza duszki do wyrządzania ludziom krzywdy, a one tak naprawdę tego nie znoszą. Teraz jednak zrobi wszystko, żeby jego bracia pomagali

ludziom. I rzeczywiście, wkrótce wszystko się zmieniło. Z psotników Czady stały się pomocnikami i zaczęły żyć z ludźmi w zgodzie.

Nie trwało to jednak długo. Gdy Bies dowiedział się, co się wyprawia za jego plecami, wpadł w straszliwy gniew. Zebrał wszystkie Czady i zagroził, że jeśli nie będą wyrządzały ludziom krzywd jak wcześniej, wszystkie je zabije.

Przestraszone duszki czym prędzej pobiegły do Sana i opowiedziały mu wszystko. Długo się naradzali, aż w końcu wódz postanowił, że wyzwie Biesa na pojedynek. Jeden z Czadów zdradził mu, że Bies jest najstabszy o poranku, gdy zdejmuje magiczne skrzydła aby wykąpać się w najpłytszym miejscu rzeki.

Nazajutrz San udał się we umówione miejsce. Bies roześmiał się złowrogo, sądząc, że żaden człowiek nie może wyrządzić mu krzywdy. Walka trwała od świtu aż do zmierzchu. Bies, choć pozbawiony magii skrzydeł, wciąż był nadludzko silny. Ale młody San w niczym mu nie ustępował. Gdy Bies zrozumiał, że ma przed sobą godnego przeciwnika, przerażony możliwością porażki chciał założyć skrzydła. I właśnie wtedy Czad, wdzięczny człowiekowi za uratowanie życia, porwał skrzydła i wrzucił do rzeki. Czar, który tkwił w skrzydłach, uwolnił się i wtopił w wodę. Rzeka wzburzyła się, zmętniała, a jej wartki nurt porwał zaskoczony Biesa. Ale i dzielny San, osłabiony walką, nie zdołał ochronić się przed rozszalałą wodą. Następnego dnia, gdy rzeka się uspokoiła, ludzie znaleźli jego ciało.

Aby pamięć o młodym wodzu nie zaginęła, osadnicy nazwali rzekę Sanem. Góry zaś nazwano Bies-Czadami, od imienia złego strażnika i stworzonych przez niego duszków. A Czady do dziś mieszkają w starych drzewach, rzucając czar na wszystkich, którzy wędrują po górach. Dlatego każdy, kto był w Bieszczadach wie, że przyjeżdża się tam raz. A potem się tylko wraca.

Podróżuj z Karoliną

Magiczna atmosfera jarmarków bożonarodzeniowych w Europie

Grudzień to wyjątkowy miesiąc w całej Europie. W wielu miastach pojawiają się kolorowe iluminacje, choinki i świąteczna muzyka, a centralne place zamieniają się w pełne atrakcji **jarmarki bożonarodzeniowe**. To miejsca, gdzie można poczuć prawdziwą magię świąt. Nawet w małych miastach organizowane są takie jarmarki. Jednak te najpiękniejsze znajdują się w dużych i znanych miastach w Europie.

Norymberga

Jedne z najbardziej znanych jarmarków znajdują się w **Niemczech**. Szczególnie słynny jest jarmark w **Norymberdze**, gdzie sprzedawane są tradycyjne pierniki, ręcznie robione świeczniki oraz ozdoby z drewna. Dużą atrakcją są także występy chórów, karuzele dla dzieci oraz spotkania ze Świętym Mikołajem. W wielu miastach można napić się gorącego ponczu i ogrzać przy specjalnych paleniskach.

Drezno

Na uwagę zasługuje również **Drezno**, gdzie odbywa się jeden z najstarszych jarmarków bożonarodzeniowych na świecie – **Striezelmarkt**. Można tam zobaczyć ogromną, kilkunastometrową piramidę świąteczną, spróbować tradycyjnego strucla oraz obejrzeć pokazy rzemieślników, którzy na oczach turystów tworzą ozdoby i figurki.

Wiedeń

Bardzo popularne są także jarmarki w **Austrii**, zwłaszcza w **Wiedniu**. Przed ratuszem powstaje świąteczna wioska z lodowiskiem, na którym można jeździć na łyżwach. Dla dzieci przygotowane są warsztaty plastyczne, a dorośli mogą posłuchać koncertów i napić się gorącej czekolady lub ponczu.

Praga

W **Czechach**, a szczególnie w **Pradze**, jarmarki zachwycają pięknymi dekoracjami na tle zabytkowych kamienic. Na Rynku Staromiejskim stoi ogromna choinka, a stragany oferują trdelniki – tradycyjne słodkie ciasto, pieczone kasztany oraz ręcznie robione ozdoby. Często można też zobaczyć występy artystów ulicznych i posłuchać kolęd.

Strasbourg

We **Francji** jednym z najpiękniejszych jarmarków jest ten w **Strasburgu**, który nazywany jest „stolicą Bożego Narodzenia”. Oprócz stoisk z regionalnymi potrawami organizowane są tam parady, koncerty i pokazy świateł, które przyciągają tysiące odwiedzających.

Kraków

Nie można zapomnieć także o **Polsce**. Jarmarki w **Krakowie, Wrocławiu** czy **Gdańsku** oferują nie tylko świąteczne jedzenie, takie jak pierogi, oscypki czy grzany sok, ale również koncerty, szopki bożonarodzeniowe i stoiska z rękodziełem. Wiele miast przygotowuje także atrakcje dla dzieci, np. kolejki świąteczne lub zagrody z reniferami.

Gdańsk

Jarmarki bożonarodzeniowe to nie tylko miejsce zakupów, ale przede wszystkim **czas radości, spotkań i wspólnego przeżywania świąt**. Dzięki nim europejskie miasta w grudniu zamieniają się w prawdziwe, magiczne krainy.

Karolina Paluch klasa 7

Kącik kulinarny

Rozgrzewająca zimowa herbatka z nutą korzennego ciepła ☺

Jedna filiżanka tej zimowej herbatki potrafi rozchmurzyć nawet najbardziej ponury dzień — pachnie ciepłem, smakuje świętami i przywołuje najlepsze zimowe skojarzenia

Składniki

1 torebka herbaty Earl Grey
125 ml wody
125 ml soku jabłkowego
kilka plasterków jabłka
1 plasterek świeżego imbiru
½ laski cynamonu
2 goździki
1 plasterek cytryny
½ łyżeczki miodu (opcjonalnie)

Przygotowanie

Zaparz herbatę, wlej ją do garnka, dodaj pozostałe składniki i podgrzej na małym ogniu przez kilka minut. Przelej do swojego ulubionego kubka i delektuj się smakiem herbaty

Smacznego!

P.S Najlepiej smakuje w towarzystwie koca, dobrej książki i zimowej atmosfery za oknem:)

Karolina Paluch klasa 7

Przepisy Świąteczne

Święta Bożego Narodzenia to magiczny czas, który nierozzerwalnie łączy się z zapachem choinki, dźwiękiem kolęd i wyjątkowym smakiem tradycyjnych potraw. Każdy z nas myśląc o Świętach przenosi się do zapachu ulubionych potraw przygotowywanych w swojej rodzinie. Przekazywane z pokolenia na pokolenie receptury przypominają o tradycji i budują niepowtarzalną atmosferę. Każda rodzina wigilijne i świąteczne potrawy zwykle trochę inaczej, ale wiele z nich jest wspólnych. Najczęściej spotykanymi potrawami wigilijnymi w naszym regionie są barszcz czerwony z uszkami grzybowymi, zupa grzybowa lub żurek z grzybami, pierogi z kapustą, paszteciki z kapustą i grzybami, kompot z suszonych owoców z fasolą, karp lub inne ryby, śledzie pod wieloma postaciami, paluszki z makiem i bakaliami i kapustę z grochem. Zawsze podaje się też pyszną chałkę i oczywiście opłatek. Jednak Święta Bożego Narodzenia nieodłącznie kojarzą się też z ogromną ilością słodkich wypieków. Chyba każdy z nas uwielbia pierniczki: kruche i cienkie lub puchate, z bakaliami albo nadzieniem, a dodatkowo zwykle są cudnie zdobione... Piecze się również makowce, serniki i oczywiście pierniki.

Ja proponuję dzisiaj dwa proste przepisy, chociaż myślę, że każdy z Was drodzy czytający miałby coś słodkiego do dodania.

Ulubione pierniczki z *Moich Wypieków*

550 g mąki pszennej 3 i 2/3 szklanki o poj. 250 ml

300 g miodu (z miodem sztucznym pierniczki zmiękną szybciej, niż z prawdziwym) 1 szklanka o poj. 250 ml minus 3 łyżki o poj. 15 ml

100 g cukru pudru pół szklanki o poj. 250 ml i 2 łyżki o poj. 15 ml

120 g masła około pół kostki o wadze 250 g

1 duże jajko 1 jajko o wadze 63 – 73 g

2 łyżeczki sody oczyszczonej 10 g

30 – 40 g przyprawy do piernika (lub mniej, jeśli przyprawa jest mocna lub dobrej jakości) 3 – 4 łyżki o poj. 15 ml

1 łyżeczka kakao (niekoniecznie, tylko dla koloru) 3 g

Wszystkie składniki powinny być w temperaturze pokojowej.

Miód i masło podgrzać w małym garnuszku, mieszając, do rozpuszczenia i połączenia się składników. Zdjąć z palnika i przestudzić. Przestudzoną (lub letnią) mieszankę umieścić w misie miksera. Dodać pozostałe składniki i wyrobić lub zmiksować. Jeśli ciasto będzie zbyt miękkie, schłodzić (będzie się lepiej wałkowało).

Wałkować na stolnicy, lekko podsypując mąką, na grubość około 2 – 3 mm (pamiętając, że grubsze pierniczki będą bardziej miękkie po upieczeniu). Wykrawać pierniczki o dowolnych kształtach i przekładać na blachę wyłożoną papierem do pieczenia.

Pierniczki piec około 8 – 10 minut w temperaturze 180°C.

Lukrować lub dekorować czekoladą po upieczeniu.

Pierniczki po upieczeniu są twarde, później zmiękną (należy je przechowywać w szczelnie zamkniętym pojemniku). Bardzo długo i dobrze się przechowują (nawet kilka miesięcy). Można upiec je kilka tygodni przed świętami, lukrowanie zostawiając na później.

Ulubiony piernik czekoladowy z *Kwestii Smaku*

125 g masła

200 g cukru trzcinowego

2 łyżki miodu

2 łyżki powideł śliwkowych

4 łyżeczki przyprawy piernikowej

1 łyżeczka cynamonu

2 łyżki kakao

1/2 łyżeczki soli morskiej

1 tabliczka ciemnej czekolady

250 ml mleka

2 łyżeczki sody oczyszczonej

2 jajka

300 g mąki pszennej

POLEWA

1/3 szklanki śmietanki 30%

1/2 tabliczki ciemnej czekolady

Formę keksową o wymiarach 12 x 25 cm wyłożyć papierem do pieczenia.

W garnku na małym ogniu roztopić masło, dodać cukier trzcinowy i wymieszać. Chwilę podgrzewać aż cukier zacznie się rozpuszczać.

Dodać miód, powidła śliwkowe, przyprawę piernikową, cynamon, kakao i sól. Podgrzewać jeszcze przez 1 - 2 minuty na małym ogniu co chwilę mieszając, aż cukier się rozpuści.

Dodać połowę tabliczki czekolady połamanej na kosteczki i mieszać do roztopienia i utworzenia jednolitej masy.

Odstawić garnek z ognia i dodawać kolejno: mleko, sodę oraz jajka, za każdym razem mieszając różgą lub miksując mikserem na małych obrotach.

Dodać mąkę bezpośrednio przez sitko i mieszać różgą lub mikserem na jednolitą masę.

Masę wylewać do przygotowanej foremki, do środka wsypując pomiędzy warstwy drugą połowę tabliczki czekolady połamanej na kosteczki. Wyrównać powierzchnię i wstawić do piekarnika. Piec przez ok. 45 minut, do suchego patyczka.

Wyjąć z piekarnika i połączyć polewą: w rondelku podgrzać połowę śmietanki, odstawić z ognia, dodać połamaną na kosteczki czekoladę i mieszać do rozpuszczenia. Resztę śmietanki dodawać stopniowo, mieszając, aby polewa stała się gładka, szklista i o odpowiedniej konsystencji do rozprowadzenia po cieście.

Smacznych Świąt!!!

Olga Jędrzejczyk klasa 6

MOJE HOBBY

Komiks – historia zapisana w obrazkach

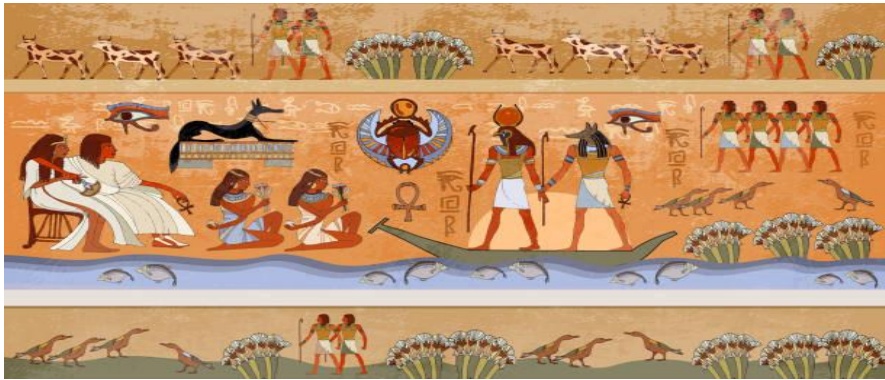

Co to jest komiks?

Komiks to historie obrazkowe występujące po sobie, które łączą rysunki z tekstem (najczęściej w dymkach) w celu opowiedzenia historii zabawnych lub przygodowych.

Jak powstał komiks?

Początki powstania komiksu sięgają starożytności – według niektórych badaczy, początki komiksu łączą się z początkami sztuki rysunkowej. Jest to powiązane z pierwszymi malowidłami na ścianach egipskich grobowców, które przedstawiały sceny z życia mieszkańców Egiptu.

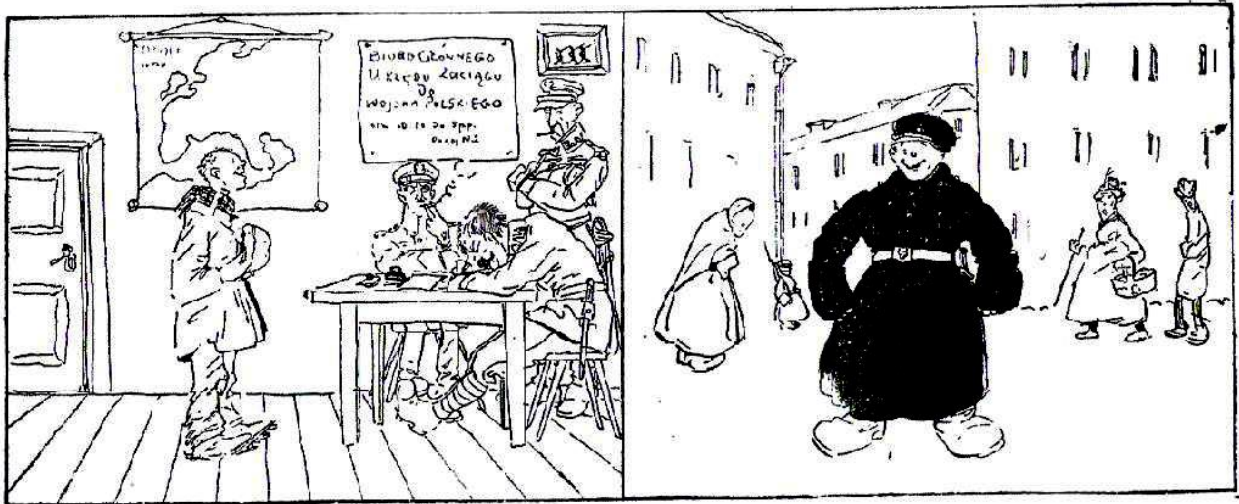
Kiedy powstał pierwszy współczesny komiks?

Współczesna forma komiksu narodziła się w XIX wieku. Za pierwszy współczesny komiks uznawany jest „Yellow Kid” – „Żółty brzdąc” autorstwa Richarda Feltona Outcaulta, którego sekwencyjna opowieść obrazkowa, zaopatrzona w chmurki z wypowiedziami bohaterów, publikowana była w odcinkach – cyklicznie, jak prawdziwy komiks.

Kiedy powstał pierwszy komiks w Polsce?

Pierwszy cykl komiksowy to: „Ogniem i mieczem, czyli przygody szalonego Grzesia”, opublikowany w 1919 roku.

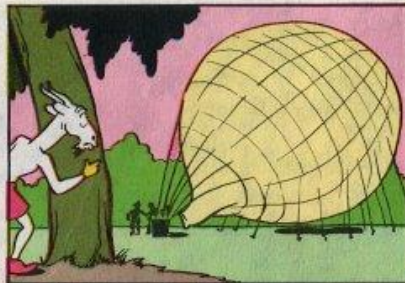
Polska chce mieć siły zbrojne
A więc poszedł Grześ na wojnę

Zaraz nabrał gęstej miny
Drzyjcie Czechy i Rusiny!...

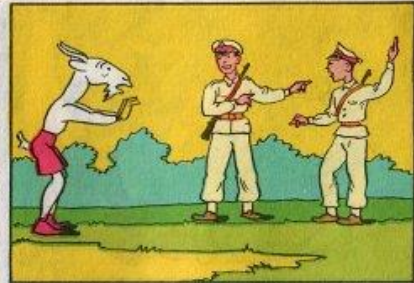
Początkowo w polskich komiksach teksty były pisane pod obrazkami, stąd za komiks można uznawać takie tytuły jak „Koziołek Matołek” autorstwa Kornela Makuszyńskiego.

Na brzeg z wielkim wysiłkiem,
Przez piaszczyste brnie nasypy
I powiada: — „Ej, Matołku,
Żebyś ty nie dostał grypy!”

Kiedy wreszcie świt rozbitnął,
Kozioł, zziębły i rozżalony,
Widzi, jak żołnierze gazem
Wielki nadymają balon.

„Poleć z nami!” — powiadają.
„Polecimy ponad chmury!”
„Piękne dzięki!” — rzekł Matołek,
„Właśnie powróciłem z góry!”

I w te pędy w las ucieka,
Bo to wiedział już dokładnie,
Że jest ładnie na księżycu,
Lecz na ziemi jeszcze ładniej.

Bum! Bum! — nagle się rozlega
Przez leszczyny i przez łoża,
A on poczuł ból w tej stronie,
Gdzie ogonek mają kozy.

„Gwałtu! Tu jest polowanie
I na śmierć mnie zastrzelili!”
Jęknął kozioł i ze strachu
Ubiegł więcej niż pół mili.

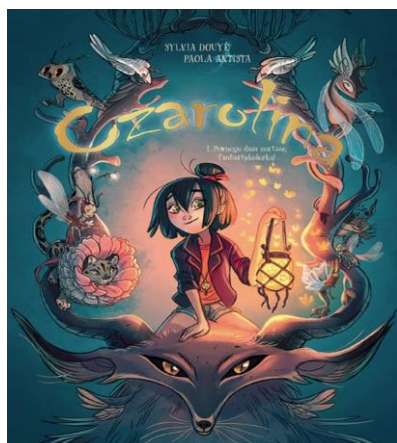
Coś od siebie :)

Moje początki z komiksem zaczęły się, gdy mój starszy brat zaczął czytać komiksy o przygodach Kaczora Donalda. Sama się nimi zainteresowałam, więc następnym razem, będąc w bibliotece, poszłam od razu na dział komiksów i wypożyczyłam tam inne ciekawe propozycje. Najbardziej w nich lubię to, że są ciekawe, śmieszne i mają wiele kolorowych obrazków.

Może i Ty spróbujesz?

Moje propozycje:

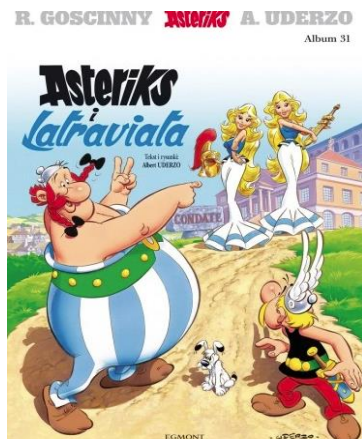
1. „Czarolina” Sylvia Douye

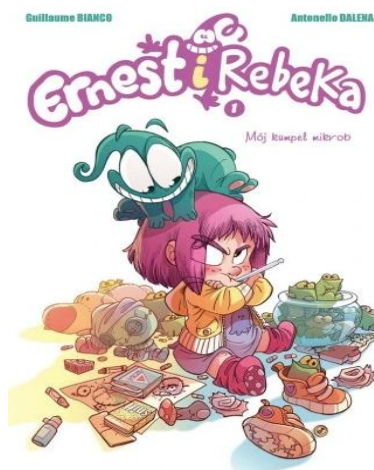
2. „Magiczna 7” Kid Toussaint i Giuseppe Quattrocchi

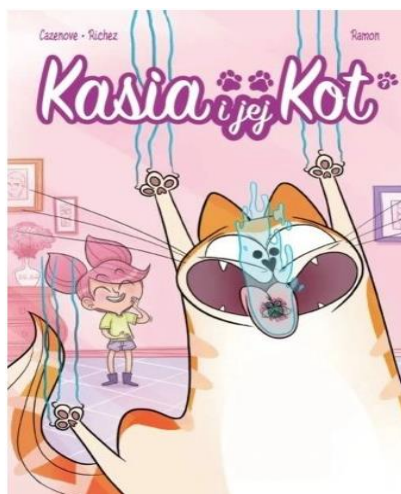
3. „Asteriks i Obeliks” Rene Goscinny

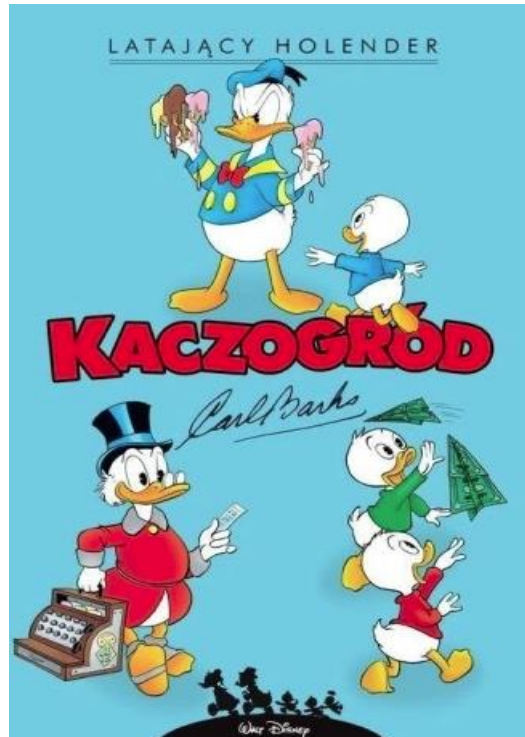
4. „Ernest i Rebeka” Guillaume’a Bianco

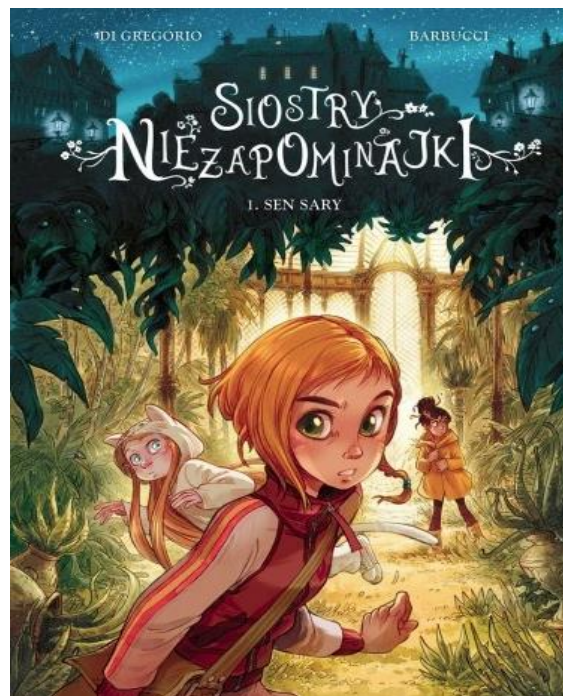
5. „Kasia i jej kot” Christophe Cazenove i Herve Richez

6. „Kaczogród” Carl Barks

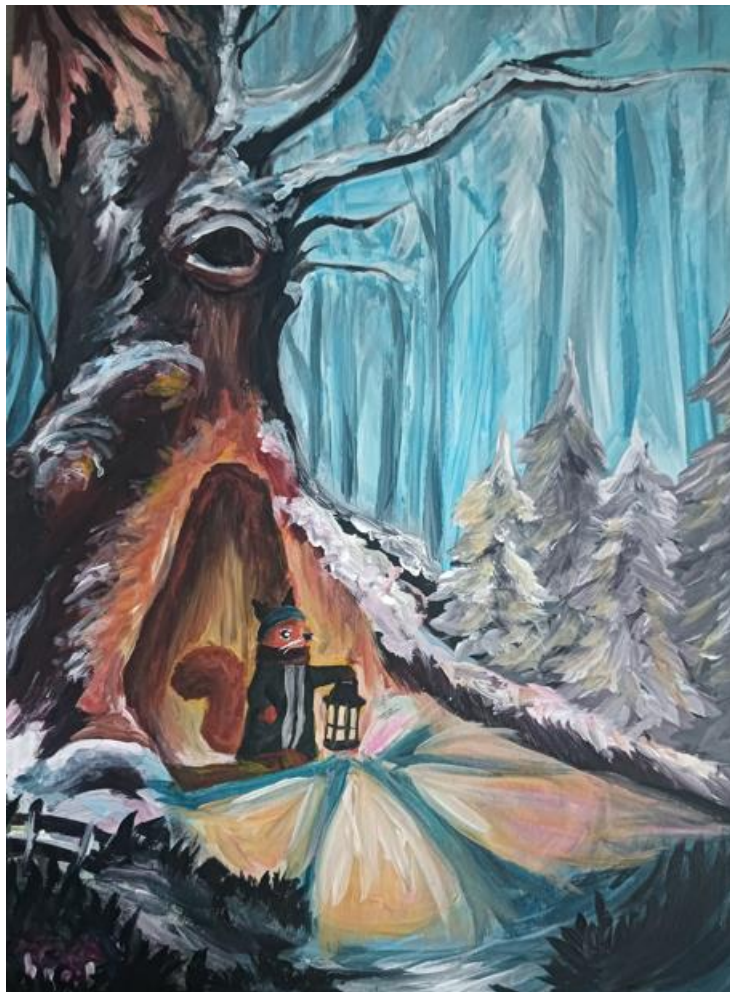
7. „Siostry niezapominajki” Giovanni Di Gregorio

Amelia Piątek klasa 4

GALERIA PLASTYCZNA WERONIKI PŁAZIEŃSKIEJ, KLASA 7

Redakcja gazetki szkolnej- uczniowie szkoły pod kierunkiem

pani Anetty Świerczek- Sumery

Źródła grafiki i artykułów prasowych: zasoby Internetu